

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

5. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 5, 1.—11.

„Boža hnada njeje podarmo nade mnu byla,“ praji Pawoł wo šwojim žiwjenju. Wón pak bě pschischoł psches teho Anjesa k pósnaczu sboža, a jeho žiwjenje bě kłodjenje na puczu sboža a šlužba Boža.

Schto tež w tutym sczenju šlyšimy? Šo tón Anjes Pětra k šebi cžehnje, na pucž sboža wjedže. Teho cžakne powołanje a džěło je šnamjo njebjeskeho powołanja, ke kotremuž tón Anjes jeho powoła; jeho žiwjenje dyrbi psches teho Anjesa šwjeczene bycz k šlužbje Jesuškowej a k šlužbje šhubjeny.

Tež nasche žiwjenje je štuť Božeje hnady. Tež w naschim žiwjenju šo Boža hnada wopokasuje. Tež pucže w naschim žiwjenju šu hnadne pucže a wodzenja. Boža hnada pak móže nad nami podarmo bycz. „Šladajcže šo, šo byšcže Božu hnadu podarmo njebrali.“ — Podarmo abo k žohnowanju — to je praschenje, kiž š tuteho sczenja kinczi — šchto je twoje žiwjenje; je tebi twoje žiwjenje pucž k wěcznemu žiwjenju?

Šdy dha móže pucž cžakneho žiwjenja bycz pucž k šbožu?

1. Šdyž pošluchasch na Bože šłowo,
2. hdyž cže šeho žohnowanje k pokornosći wjedže,
3. hdyž šemu šlužiš w šwěrnej lubosći.

1. Podarmo bě byla wšcha próza Pětra a jeho towaršchow pschi rybyłojenju, kaž Pětr škorzi: Wcy šmy šo

žyliczku nóz prózowali a nješmy nicžo nałojili. Špróznj wot džěła šu šo k brjohej wrócžili a płokaju šycže. Šchto by jim ša šło wšak, hdy bychu šej myšłili a šami pschi šebi rjekli: Šyle podarmo! Njeběchu po najšěpschim šhonjenju a w najšmanišchim cžakju džěłali? A tola podarmo.

Schto pak šo nětko šta? „Tón Anjes štupi do jeneje wot teju łódžow, kotraž běšche Šchimanowa; a prošesche jeho, šo by ju trochu wot brjoha hnuł. A wón šedžo wuczesche lud š teje łódže.“ Tak bu nětko łódž měštno, š kotrehož šesuš dusche š khlěbom žiwjenja našyczesche. A Pětr a jeho towaršchojo pschipošluchachu. Pětr by prajicz mohł: „Trjebam runje džęška šwoju łódž nusnje, hdyž šym žyłu nóz podarmo džěłak — šamolw mje!“ Ale wón bě pošluchny. To pak bě tón pucž, wjetšche dostacž, hacž to, šchtož běšche jemu tón Anjes dał. Pšchetož nětko šo džęń sboža šapocža, hdyž pošluchasche na šesušowe šłowo. A hdyž potom na šesušowe šłowo: Wjes šo na hłubinu! wotmolwi: „Wcy šmy šo žyliczku nóz prózowali, a nješmy nicžo nałojili, ale na šwoje šłowo cžy šycž pschestrěcz,“ dha šo počaže, šo je prawje pošluchny, a cžini w pošluchnosći a w doměrjenju, šchtož tón Anjes pschifaže, šo by šeho žohnowanje dostał.

To je hišcže tón pucž sboža, kotryž tón Anjes wjedže, hdyž cže naš k šebi cžahnyč. Wón dawa nam nasche pucže kłodžicž a k temu pschincž, šo š Pětrom rjeknjemy: „Podarmo šmy šo prózowali.“ Šak wjele jich je, kiž dyrbjja takle prajicz: Ša wšcho džěło a wšchu prózu žiwjenja šu jenož kłodobu, njedžak a štarosć měli. A nicžo jim wostalo njeje, žana nadžija šo dopjelniła njeje.

Je tež wutroba czicha k Bohu, kiz pomha? Je tež poškuschnosć kama k Jeho słowu czērila? Je tež twoje smyšlenje tole: „Na Twoje słowo pschiindu k Tebi, pola Tebie halle mam wschitko, hnadu a móz, troscht a bylnošč, pomoz a pokoj? Glaj, dha by na prawym puczu, hdyž k Jesušeji pschińdžeš, w Jeho słowje žiwj by a Jeho słowu a kłubjenju wjazy wěrjš hacž kwojemu šhonjenju a kwojej mudrošč. —

2. Žohnowanje pať, kotrež tón Knjes dawa, dyrbi dale wjesć na puczu sboža a žiwjenja k praweji pokornosći a dżakownosći. Hdyž kycze wupšchestrěchu na Jesušowe słowo, dha bu jim žohnowanje w tajkej měrje date, so Pětr kwojich towaršchow kima, kotřiz běchu w druheji łódži, so bychu pschischi a pomhali czahnyć. Kať wulke žohnowanje! Njeje hódno, so bychu nět k pschi tutym džele woštali? Ně, to žohnowanje jich wjedže k Bohu we wyškofosći a na kolena, k praweji pokornosći. „Knježe, dži wote mnje won, pschetož ja bym hrěschny człowjek.“ Tať reka pola Pětra. Ja njejšym hódny tajkeho žohnowanja, njesacžijn mje wot kwojeho woblicza! Kať hluboko so ponižuje! Njeje s tym so najlěpje dżakowať, hdyž so kham ponižuje a daricžela powyščuje? S czim móže so Bóh wjazy khwalicž hacž s tajkej pokornosću? A nihto, kiz je wot Boha žohnowany na czěle a na duschi, wobdarjeny s kłubami, czahnyymi a wěcznyymi, kiz je lubosć a kmiłnosć Božu šhoniť, nješmē njehnuty woštacž, ale Boža dobrota dyrbi jeho k pokucze wabicž. Njech kweť šej khwali kwoju mudrošč a wschitko žohnowanje a kóždy wuspěch šebi pschizpima, kšesćizienjo dyrbja so pokorjecž s praweji ponižnosću a pokutu a so dżakowacž temu, kiz je pomhať psche wscho, šchtož myšla a prošha. Bože žohnowanje dyrbi k pšnacžu hrěcha a k pšnacžu hnady dowjesć. To je pucž sboža, na kotryž tón Knjes wjedže.

3. Napokledku pať czehnje tón Knjes do kwojeho towaršstwa a do kwojeje kłuzby, so ja nim khodžimy a dusche ja Bože kralestwo dobywamy.

Pětr bu wot teho Knjesa pošgnjeny: Njeboj so! Wschitku starosć jemu bjerje jeho njedostojnosće dla, hdyž jemu kłubi kwoju hnadu a pomoz, s kotrež chze jeho wuhotowacž. A jeho s nowa do kwojeje kłuzby bjerje: „Wot nět budžesč ty ludži łojicž.“ Se kyczu Božeho kłowa dyrbi ludži łojicž ja Bože kralestwo. A Pětr a kiz s nim běchu, šu poškušni. Woni wjedžichu łódži k brjoheji a wopušczěchichu wschitko a džeču sa nim. Stare powołanje wopušczěza a šupja žyle do Jesušoweje kłuzby.

Wot kóždeho tón Knjes nježada, so by kwoje šemške powołanje wopušczěž, hdyž je tež do Jeho kłuzby powołany a Jesušowu hnadu dostať. Ale wot kóždeho tola žada, so by w šemškim powołanju a džele Jesušeji kłuzi a w šemškim njejške nješhubiť. Tež w kwojim czahnyym powołanju móžesč so staracž niz jenož sa kwoju duschu, ale tež sa duschu druheho. Žane powołanje njeje wusamknjene, so bychu w nim Bohu nješkuzili. Žadny njeje w Božim kraleštwje, kiz by s czichim, bohabožnym khodženjom a žiwjenjom duschi pomhacž njemohť k wěcznemu sbožu. Kaž móže jedny druheho sawjesć k štemu a jemu s czertom być, tať móžesč tež druhemu być s jandželom, hdyž jeho na pucž žiwjenja wjedžesč.

Dha tež njech naš tón Knjes k šebi czehnje, hdyž naš czehnje se kwojim kłowom k wěrje, se kwojim žohnowanjom k pokucze, se kwojej hnadu k Jeho kłuzbje,

so pucž naškeho žiwjenja budže pucž k wěcznemu žiwjenju, pucž k sbožu a k sbožnosći.

Wjedž nosy a tež ruzy
Na prawy sbožny pucž,
Dha pocžehnjemy duzy
Do Twojich njebješ nuts! Hamjeň.

G. K.

Na morju žiwjenja.

(Luf. 5, 1—11.)

Stóž: Čžin so mnu, Knježe, po hnadže —

Stuť, Jesu, ke mni do łódže,
Budž wona twoja kłěťka;
Sa lačžny bym, o wofšchew mje,
Šsycž prošna je do nětka;
Duž njech ju twój ert poškwjecž,
So žohnowanje kčžeje mi.

Daj, so tež hruwam kwoju łódž,
Kaž žadaš ty, wot brjoha;
Mi njebudž kweťna hara hódž,
Njech pytam jeno Boha;
Šchtož nočžyl tu so kweťa wšdacž,
Kať mohť tón njebo namafacž?

Šsycž kweťdomnja mi wupłofaj
Wot kweťa hrěschnych brudow,
A kwojaty Duch mi mozy daj,
So hladam so wschěch kłudow;
D kajta sbožnosć ja duschu,
Mam Boži mēr we kweťdomnju!

Je s czahami bjes wuspěcha
Wšcha próza wodnjo, nozy,
Dha štrošćna woštan wutroba,
Šso dowěr šchrysta mozy;
Na jeho słowo pschestrěji kycž,
To budže k žohnowanju tycž.

A ponižnje pať do prošha
Pšchew Božeji wulkeji hnadu,
So na twój hrěch wón nježywa,
Čži dawa pomoz, radu;
Kaž šwonkne, tať tež šnutsšownje
Wón tebe wulzy žohnuje.

Tych, kiz ja Bože kralestwo
Šow dusche dobywaju,
Tež pošohnuj, o Šbožniko,
So dobry wuspěch maju;
Njech psches jich kycze šastojšće
Šso pjelnja Bože rybaťnje.

A ššoncžnje wjedž tež moju łódž,
D Jesu, k rješćim brjoham,
Šdžež witam Šalem přeni křócž,
Dam božmje czahnyym šmoham;
Tam potom wschitko wopušczěžu
A pošdu, Jesu, ja tobu!

K. A. Fiedleť.

Rhodženje sa Jesuikom.

Luf. 5, 11.

(M. L. i Zinzendorf.)

Štós: Dufche pšhecželo, Bože jehnjatto —

Jesu, potaž nam
Drohu k njebjekam;
Kaž ty wodžišch, tač my džemy,
Tebje šwěru ščěhujemy;
Wjedž naš sa ruku
Wótzej do domu.

Chze kšich nastawacž,
Daj nam twjerdže stacž;
Tež dny czežke pšchecrožimy,
Horja dla njech nješkoržimy;
Wšchaf pšches tšchnošče
Nasch pucž k tebi dže.

Hdyž nam boloscž tu
Sima wutrobu
Albo druhich dońt naš rudži,
Dha njech Duch twój ščěpnoščž sbudži,
Dufchi potaže
Šbóžne škónczenje.

Nasch kšód rjaduj ty,
Doniž živi šmy;
Chzešch naš w cžernjach, wóstach wodžicž,
Chyž tež i cžernjow róže plodžicž;
Sunu pač nam daj
Wěcžny šbóžny raj!

K. A. Fiedleř.

Spěšny cžah.

Róždy džěń. hdyž do šwojeje pišarnje kšodžu, powjedafche jedyn pšchekupž, dyrbitu pšches dołhi móst, kotryž je nad mnoholičnym sestawom šchinateho kolijiščeža natwarjeny. Wšchě hodžinty železnice cžahi pod mostom won a nuts jědža. Dny a dyš šo trjechi, šo spěšny cžah won puchozje, du-li runje nimo. Ša potom stejo wostawam a ša bělej parnej mrocželu hladam, doniž šo i cžahom ša malo wofomikow i woczow nješhubi. Wóndano stejefche jena knjeni i malej holecžku na moščje porno mi, jako runje spěšny cžah nimo šchumjefche. „Tón pač spěšnje jědže“, ta mala nimale strachocžiwje rjekny. Potom, jako bě wón i woczow, wona šwojej wulfej módrej wócžy k macžeri pošběže a šo ju woprašča: „Šědže wón do njebjek, mamicžka?“

Njeruna šo nasche žiwjenje, tač nimo měry rucžje prjecž kšwataze, tajkemu spěšnemu cžahaj? Njedyrbjeli husto pošastawacž we wšchědnym holku žiwjenja, we njeměrnym honjenju ša cžahnyimi tublami, kotrež je wšchěch cžłowjekow a mnohich jenicžy šapšchijalo, šo bchmy šo praščeli: Šědže spěšny cžah nascheho žiwjenja, kotrehož wotnyknjeny kónž móže šo w kóždy wofomik dozpicž, do njebjek? Albo njejědže wón šnano dele město horje? D štarajmy šo wo to, šo wón do njebjek pšchijědže, hdyž nascha pošlednja hodžina bije!

Šchtož šyješch, to žněješch.

Štaršche powjedańčžo je Šserbow.

VI.

Hdyž běšchtaj Šan a Šurij wušchłoj, šo knjes Šipinski šwoju džowěcžicžku woprašča: „Šchto-ža šy žimaj dača, Šanžka?“

„Šuby Šanko!“ holecžka wotmolwi, „budžefch na mnje šy? Mi tač žel cžinjefche, šo dyrbitaj taj wbohaj hólčezaj bjes nanka a macžerki po šwěcže cžahacž, a duž šym žimaj tón pjenjes dača, kotryž wot tebjje doštach, jako njedawno twoja dań pšchidžje. Šy šy na mnje, luby nanko?“

„Nješšym, nješšym!“ džefche knjes Šipinski. „Ty šy prawje cžiniča, moja Šanžka, šo šy chyžla jeju šwješelicž. Wostan pšchezo tač luboščiwjeje wutroby.“

Naschej pacholaj běšchtaj wješ Šipiny wopušchčžiloj. Wino bě jeju troschku šahoriko, ale njebě žimaj myšle pšchewšalo; pšchetož knjes Šipinski běšche prawje lohke wubrač, dofelž mjedžišche, šo czežkeho wina njebudžišchtaj šnješłoj. Pšchede wšy pač wotemrišchtaj tej papjerjanej šawalzy. D fajka běšche tudy jeju radoščž! W kóždej papjerzy cžerwjemy šloty težefche.

„Šurto, mój Šurto!“ Šan wolašche, „fajke je naju šbože! Telko pjenjes hiščče ženje nješšmoj w rukach měłoj! Šdy bšchtaj to wbohaj štaršchej mjedžiloj, o tač bšchtaj šo mjěšeliloj! Tón dobrocžiwny knjes! ta dobrocžiwna holecžka! Naju šerbške pěšnicžki šy šo namaj tola prawje derje šaplacžile! Derje, šo šo nješšmoj Šserbowštwam hanibowaloj!“

„Šaj woprawdže, Šanko!“ šnapšchecžiw Šurij. „Mój pač tež budžemoj pšchezo šerbškeje myšle; wšchako šmój šo Šserbaj narodžiloj. — D telko pjenjes! Nětko šo štaracž njetrjebamoj! Šratšiko, mi je myšlicžka pšchischla, kotraž šnadž by šo cži lubiča: mój šnadž mohłoj šo nětko kuf dale we šwěcže rošhladacž. Ty drje wuradžišch, tač bchmoj šapocžaloj.“

Ša to Šan prajefche: „To je šłowo kaž worjefch! To je, Šurto, hižom dawno moja myšl byča! Šako běchmoj hiščče domach, dha běšche mój wotpošlad, najprjedy Dražžžany wohladacž, tam něhdže pošlužicž a pošdžišcho dale hič hacž do Šipika dele. Do Dražžžan a do Šipika — ša tym pšchezo štejach. Dofelž pač šo namaj tudy ničžo trjechicž njecha, dha móžemoj tu myšlicžku bóršy wuwjefčž. Ale hdyž mamoj nětko pjenjefšy w rukach, pytajmoj i nich bóršy wužitk cžahnyčž. Šak to šapocžnjemoj, cži jutšje wuložu; dženkša pač šo do Dražžžan wrócžmoj.“

„Šchto w Dražžžanach chžemoj“, džefche Šurij, „to poprawom njewidžu; ale twoja rada budže wěcže dobra. Tehodla tam džimoj.“

Šola Šipinskišch šo hiščče wjele wo tymaj pacholomaj rěčefche; wšchitkim běšchtej šo jeju dobrej a prawdžiwěj woblicžki špodobaloj, a jeju špěwanje běšche jim wješele cžiničo. Wošebje Šanžka na njeju šahyčž njemóžefche a powjedafche dwazycži krocž, tač je jeju přeni hłób šaflyšchala, tač je wbohlu kanku na boč cžibla, k ščěnje štocžila, pšches liščje kufala a jeju šejhrawacž widžala. Tež roškladowafche na drobnušche, fajku měješchtaj draštu, fajkej rubišchzy wofolo šchije, fajkej wocži, fajke šuby, fajki nób, fajke wlošy, a tač wjele běšchtaj wjetšchej hacž wona.

Tež jeju pěšnicžki buch u tón šamy wjecžor špěwane, a knjes Šipinski šo nimale kšory šmješefche, tač jeho žiwna Šanžka pšchitym dodžělowafche. Tač pač tež běšche na drugi a na třeczi džěń a hiščče wjele — wjele dnjom. Šanžka wšchitkim hoščžom powjedafche a pošafowafche, šchtož bě šlyšchala, widžala a nawukla. Šara husto tež na wutwarč a do kšłódnizy kšodžefche a pod lipu šnapšchecžča pošladowafche. Róždy rač pač šo i tymi šłowami wrócžiči: „Ničžo widžicž njeje! Šam nješštaj! Šaj lóšyškaj pacholaj! Wšchaf je žimaj luby nank tola kafač šafy pšchidž!“

Džěń po dnju, měšaz po měšazu šo pominy, a Šan a Šurij šo ženje njepošafafchtaj. To Šanžku jara njersafche. Šene pošpódnje teho dla rjekny: „Šuby nanko! Mi šo šda, šo štaj šebi taj pacholaj ša taj pjenjefšaj něšchto dobre kupiloj, šnadž šchłenžu wina, a šo šebi nětko njewěritaj, šafy k nam pošladacž.“

Šan pač jej wotmolwi: „Ně, Šanžka, ně! Ša šym šlyšchaf šo Šserbjo pjenjefšy njerošmjetaju, ale šo šwěru kšowaja, šchtož,

móža salutować. Najskerje staj te pjenjesh domoj póbłaloj, starschimaj k polěpschtu abo k porjedženju hospodárstwa. Al sčtož febi starškej na to waschnje w hospodárstwie porjedžitaj, to je junu džěčžom šamym k wužitku."

Šańžka nanowym šłowam wěrjesche a dobreju pacholow khwalesche. Nan pak šhudał njeběšche; ale Šan a Šurij běšchtaj šwoje pjenjesh hinaf naložiloj.

VII.

Šědnacze abo dwanacze lět běšche šaschło a pacholaj nje-
bėšchtaj wjazh do Lipin pschischłoj! Šnjes Šipinski bė šwoju Šańžku wudał na bohateho mlodeho Šolaka, kiž Štanisław Šechošławski rėkasche. Šnjes Šechošławski bėšche k Šólškeje pschi-
šchol, lėto w Draždžanach pobydlił a šo potom, dokelž šo jemu tam prawje njelubjesche, se šwojej žonku do Šipsta podal. W šymje pschebhwasche w mėsčje nutska, w lėcže pak wonkach na wšh w lėtnim bydlenju w Nowošedlizu.

Mėsto Šipst je k wjetšcha rjenje twarjene, ludžo šu pscheczel-
nimi jedyn pschecziwo druhemu a njewotczahuja šo jedyn wot drugeho; ale kóždy pschistojny čłowjek šo k pschistojnym towaršchi, njech je hewaf k wotkalž chze. To šo knjesej Šechošławskemu spodo-
basche, pschetož wón k tym šemjanam nješluschesche, kotšiz jeno šemjana wšhoko waža a drugih šazpiwaju.

Bėšche pak nalėto po jutrach, a Šipsčžanška massa bė šo hižom šapoczala. Šara wjele žušych bėšche do Šipsta špschihadžalo: tajlich, kiž chžychu pschedawacž, a tajlich, kiž chžychu šupowacž. Ludžo k dalokich krajow bėchu tam widžecž, tež Šurtojo a w jara wšchela-
lich rėčžach šo tam rėčžesche. Wjelby bėchu wšchitke k jara wšchela-
fini wėžami, dróžichimi a tunišchimi, napjelnjene, a budy we wšchėch kucžkach jena pschi drugej stejachu. We wjelbach a budach šo wšchitko pišanjesche; tak wjele wšchelateho bėšche tam widžecž. Wokolo wjelbow a mjes budami a šrjedža po hašach šo wšchitko wot ludži mjermjesche. To bė njewurjekujena čžiščžeriza; pschetož jedyn chžychche do teho kónza, drugi do drugeho, — jedyn febi tu wobhladowacž abo šupowacž a drugi šašo tam. — Tak je na kóždej massy, hdyž je dobra; a sčtož to přeni ras widži, tón šo nahladacž a dodžiwacž njemóže.

Šnjes Šipinski bė šo tež do Šipsta pschijwjesł, dokelž chžychche Šańžku a jeje mandželšteho wopytacž. Šene popoldnje, jako runje čžiščžeriza tak wulka njeběšche, wšchitžh tšjo po massy khodžachu. Tak k jenemu wjelbej pschindžechu, hdyž šo we wulkim woknje wšchelka wolmjana, bawlmjana a židžana tkanina a wšchelake rubiščka pišanjachu. Woni tam posastachu, dokelž šo jim wšchitko prawje lešnje šradowane šdasche. Šo khwilžh knjeni Šechošławška na něšchto pokasa a rjekny: „Tole rubiščko by šo mi špodobalo!“ Šnjes Šipinski pak hnydom pschistaji: „Šójmy nuts, pohladajmy febi na nje; ja šwojej Šańžžy hišchče ničžo Šipsčžanške šupit nješšym.“

„Nė, nė, luby nanko!“ knjeni Šechošławška šnapšchecziwi. „Sčtož febi šama wubjeram, to tež šama placžu. Ša mam pjenježki; mój mužik šo šwėru ša moju móschnicžku stara.“

Šo tych šłowach do wjelba šupichu. Šudy šo mlodaj psche-
šupžaj psched nimi poklonišchtaj, kotrejuž woblicži bėšchtej šo ša-
čžerwjeniloj. „To je! To je!“ febi jedyn druhemu šcheptnyšchtaj. Šaschi šupowarjo febi te rubiščko wobhladowachu, špóšnachu jo ša rijane a dobre a šlyšchachu, šo durbjesche dwaj čžerwjenaj šlotaj winojte byčž. To šo jim njesdasche drohe. We wokomifnjenju bė Šechošławška dwaj čžerwjenaj šlotaj k móschnicžki wuczahła a podawasche jej jenemu teju pschekupžow. Tón pak prajesche: „Čžesčžena knjeni, to je hižom šaplacžene.“

„Šak to?“ šnapšchecziwi mloda žona. „Še šnadž mój nan hižom šaplacžil, bjes teho šo šym pytkla?“

„Ša?“ šawola jejny nan. „Ša žaneho kroschka nješšym ša-
placžil a njewėm, sčto ma to wšcho rėfacž.“

„Šaj“, džesche tón drugi pschekupž, „mój bratr ma prawo, to je hižom šaplacžene. Wšmicže febi tak wjele hacž chžecže, a mój budžemoj hišchče waschej dolžnikaj.“

Bėchu-li šo čži tšjo přjedy hižo džiwali, dha nėtko hišchče wjele bóle njewjedžichu, sčto durbja febi myšlicž. Šo khwilžh pak jedyn teju pschekupžow se šhšowatymaj woczomaj se knjesej Šipinskemu džesche: „Njesnajecže wjazh Šana a Šurja, kotrajž staj wam pėšnicžki špėwaloj a kotrejuž šče tak bohacže wobdarili?“

„Sčto budžishe febi tole myšlicž!“ šawola knjeni Šechošławška. „Wój bėšchtaj tehdy žyle hinajšchej, jako w Šipinach pod lipu šejhra-
waschtaj. — Wonaj staj prawje pschiroštkoj a šo pschemėnikoj“, wobroczi šo ta mloda knjeni na šwojeho nana. „Šeju drašta je pėkna a špodobna, jeju waschnje je lohke a pichistojne, a na jeju woblicžomaj je pódla prawdy šbože a špokojnosčž widžecž.“

„Wš šče“, rjekny Šan, „jara dobrocžiwu w šudženju, čžesčžena knjeni. Ale sčtož tak dolho po šwėcže čžaha, kaž mój, tón durbji šo mjes ludžimi trochu pschemėnicž.“

„Wš drje šo, čžesčžena knjeni“, šapadže Šurij, „hišchče na to dopomnicže, šo bė wasch knjes nan mojemu bratrej čžerwjeny šloty dal, a šo wy mi tež jedyn ššicžishečže k tymi šłowami: „Njech staj wamaj taj kroschka wužitnaj.“ Wasche pschecže je šo do-
pjelnilo a je bohate plody nješlo. Ššmój te pjenjesh tak na-
ložiloj, kaž šo mojemu bratrej šdasche, a šmój febi wulke bohatswo dobyłoj. Šraschejčže šo, kotrehož pschekupža chžecže, kóždy wam to wobšwėdcži.“

„Šrjedy pak“, pschistaji Šan, „hacž te pjenjesh dostachmoj, da namaj wasch knjes nan pokwacžicž, a tak hišchče ženje njeběchmoj šwacžiloj. . . Ššmėm-li prošhčž, dha šo mi njesapowjesče a pójče wšchitžh k namaj do naju bydla: pokwacžmy dženkša hro-
madže pola na ju. Ššchi tej škladnosčži mšžemy febi wjazh a lėpje powjedacž, dnyžli tudy.“

Do teho žadanja bu rad šwolene.

(Ššchichodnje dale.)

Wšchelake k bliska a k daloka.

— Šyrkwinske pschedštejiczerstwo w Šatežach je we šwojim pokedženju šańženu njedželu postajilo, šwjedžen šwonkowneho mišionstwa na šwjedžen Michala, 29. septembra, šwjecžicž.

— Š Šerbšta šo pišasche, šo je tam šlužba šyrkwinsa wot 200 lět šem w jenej šwójbje, we šwójbje Ůbrig. Na mėstno psched krótkim šemrjeteho šyrkwinsa Ůbriga šo ša tu šlužbu psched krótkim jeho mandželška wušwoli, šo by ta šlužba we šwójbje wostala. To drje je přeni króčž, šo šo tajka šyrkwinska šlužba do žonjazeje ruki da.

— Šdyž mamy lėtža tak čžezkich njewjedrom, je tež wažne, šo šo na strachi špomina, kotrež hroža a tak mamy šo wobarno-
wacž. Najlėpsche je, pschi hrimanju šrjedž štwy pschebhwacž. Ššy-li wonkach, krocž šmėrom dale. Šdyž khėtije bėžisich abo stejo wostanjesch, šh we wjetšchim štrasche. Šladaj šo, šo njeby na hórkach abo pschi wodže pschebhwacž. Šnata wėž, šo je wulki štrach, hdyž chze šo sčto pod sčtomom wukhowacž. Ša wšchelake družiny sčtomow je štrach wšchelaki. Wulkosčž štracha, po licžbach šestajeny, ma šo nėhdže tak: Bucžina 1, jėdlina 9, lipa 12, dub 34. Šacž-
runje je blyšł w šańženyh lėtach huščžischo nutsdhyřit, šo tola wot wobhdlerštwu Ššemskeje jenož nėhdže 200 ludži trječhi, wot kotrychž šo něšchto psches 50 mori.